

skødede Overfrakke havde han i Skyndingen kastet løst over sig, saa den hang frit ned fra Skuldrene som en Kunstnerkappe.

Han tænkte paa, at det altsaa nu galdt om for Alvor at tage fat paa Gennemarbejdelsen af Projektet. Og det skulde vel lykkes ham at rette Manglerne. Det Uheld, der i saa Henseende havde fulgt ham om Formiddagen, maatte skyldes Uoplagthed. Den næste Dag vilde det gaa bedre.

Ved et Vejsving, hvor han kom Vandet ganske nær, standsede han igen. Sundets hele Flade laa her udbredt foran ham mellem de vigende Kyster, overhælveth af en næsten skyløs Himmel.

I flere Minutter stod han stille og lyttede til de bløde Klunk af Vandet langsmed Stranden. Ligesom hin Aften efter Hjemkomsten, da han havde staaet derhenne under „Skovbakken“ sammen med Jakobe, betoges han paa ejendommelig Maade af denne ensformige Lyd, der i den dybe Stilhed lød som selve Uendelighedens fortrolige Smaasnakken.

Ogsaa Stjernerne blev saa underlig levende for ham. Der var især en lille, kraftigt lysende en, der stod lige over Hveen; den blinkede saa hjemligt, ligesom genkendende til ham; det var, som om den anstrengte sig for at minde ham om noget. Husker du mig ikke? — syntes den at spørge. Mindes du ikke dengang . . . for længe, længe siden . . . langt borte herfra . . . ude i det store Verdensrum . . .

Et Par Vogne med hjemfarende Skovgæster rev ham tilbage til Virkeligheden. Da blev han — noget borte, umiddelbart ved Stranden — et Lysfænomen vaer, der i første Øjeblik forbavsede, ja næsten forskrækkede ham. Det gik dog hurtigt op